

τροποποίησε ταῦτα γράψας διὰ τὰ ἡμέτερα. ‘Ἐπομένως ἡ ποίησίς μας δὲν εἶναι φάσμα γογόδων, δὲν εἶναι πρᾶγμα ἀλλοπρόσαλον, ἀλλ’ εἶναι ἄγνη καρίεσσα παρθένος, εἶναι αὐταὶ οἵτις ἀπαλὰ περιπταμένη κυματίζει τὴν καταπράσινον τοῦ πεδίου χλόην ἡ ὅποια γελᾶ ἐνθυπίον τῆς· διὰ τοῦτο καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους ἐφάνη Δανιῆλ, γοργὸν ποίησιν ποίησιν θρησκῶν ἀπαντᾷ τις μόνον εἰς τοὺς Ἰταλούς ποιητάς· οἱ ἡμέτεροι ἔγραψαν πάντοτε ἐπηχαρίεντα τὰ διποῖα ἀν δὲν ἦνται’ Πιλᾶς, Νεφέλαι, καὶ Ὀδύσσαι, εἶναι ‘Οδοιπόρος καὶ Μεσσίας, ’Ασωτος καὶ Περιπλανώμενος. Αφελεστήν ποίησιν μὲν γλῶσσαν καθαρὰν ἀπαντᾶ τις καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν ταύτην τοῦ Ταρτούφου. ’Ιδού ἀνοίγομεν ἀδιαφόρως μίαν σελίδα διὰ νὰ φέρωμεν ὡς παράδειγμα. εἶναι ἡ 12.

‘Η Κωκώρα Σουλτανῷ διμιλεῖ περὶ τοῦ Ταρτούφου
καὶ λέγει:

Κωκώρα Σουλτανῷ.

Σᾶς εἶπα καὶ προτήτερα· σᾶς λέγω, διὸ μόνον
ἔκαμε τὸν ὄρθοτερον αὐλλογισμὸν τοῦ κόσμου·
Ἀπὸ Θεοῦ φωτίστηκε, καὶ εἴδε πῶς συμφέρει,
Τοιοῦτον ἔνα ἄνθρωπον· τὸ σπῆτι του νὰ φέρῃ.
Αὐτὸν νὰ τὸ γνωρίσετε· ὁ οὐρανὸς τὸν στέλλει.
Ἄν τρέχετε· τὸν ὄλεθρον ἔκεινον τί τὸν μέλει;
Τὸν μέλει ὅμως ἐπειδὴ, καὶ ἀν σᾶς ὀνειδίζῃ,
Σᾶς ἀγαπᾶ, ν’ ἀλλάζετε διαγωγὴν παταχίζει.
Αὐτὸν γοροὶ οἱ φράγκικοι, τὰ φλάσια, αἱ σχέσεις,
Τοῦ πειρασμοῦ, παιδάκι μου εἰν’ ὅλα ἐφευρέσεις.
Κάνενα λόγον δὲν ἀκούς περὶ θεογνωσίας:
Τί; τραγουδάκια, κάκκανα, μυρίας φλυαρίας
Κ’ ἐν τούτοις ἐ πλησίον σου μαζεύει ἀπ’ ὅπισα
Οστα μαζεύει ἡ φροκαλιὰ... ἔχω νὰ σᾶς ὅρισω.
Κάνενας ἥγουν χρήσιμος αὐτὰ δὲν τὰ στράνει.
Βάλοι ἀκοῦ! νὰ γίνωνται γυναῖκες, ἄνδρες σκόνη!
Τὶ τυφλομυίες, τὶ κρυφτοὺς, μπερδίνες, δρακτυλίδια,
Πιασήματα, σκουντήματα, κουρέματα, φαλίδια!
Ντροπή πά!... Μ’ ἔλεγε προχθὲς ὁ Ἅγιος Λυδίας, —
Δὲν ἔχερω πῶς τὸ ἔφερε σειρά τῆς διμίλιας...
(Δεικνύουσα τὸν Νίκανδρον.)

Η εὐγνώματος γελᾶ... Γελοῦν εἰς τὸ σπητάλι·
Ἐκεῖ γελοῦν... Πλὴν κάθημαι καὶ σπάνω τὸ κεφάλι!

κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Μὲ τοιαύτην ἀφέλειαν καὶ μὲ τοιαύτην
γλῶσσαν εἶναι γραμμένη ἡ Κωμῳδία αὐτῇ τοῦ
Μολιέρου, τῆς ὅποιας τὴν μετάφρασιν ὀφείλει
τὸ δημόσιον εἰς τὸν γλαφυρὸν καὶ κομψὸν
κάλαμον τοῦ Κ. Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσση.

N. K.

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ
ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 26.)

=:0:=

Πῶς! ἔλεγεν ἡ ‘Αρμαντίνη εἰς τὴν Μαρίαν,
ὁ Κάρλος, ὁ λαμπρότερος τῶν χορευτῶν μας,
μήτε ἐν καν νὰ σχηματίσῃ βῆμα, χορεύων
ἄντικρύ μου!... ’Ο Δορσάνος νὰ φοβηθῇ νὰ
μὲ δώσῃ τὴν κεῖδα!... Καὶ ὁ ταλαιπωρος
Γερκούνδος, νὰ χάσῃ τόσον τὴν κεφαλὴν, ὥσε
νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τελεώσῃ τὸν χορὸν! Βλέ-
πω παλᾶς, ὅτι πρέπει ν’ ἀριθῶ τοῦ χοροῦ
τὴν ἡδονὴν, καὶ διως τὸ ἔξενρεις, ύπεροχαγαπῶ
τὸν χορόν. — Αἱ καλά, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία,
εἰχα δίκαιον νὰ λέγω, διτὶ συγχάκις πληρούει τις
πολλὰ ἀκριβὰ τῆς ὁραιότητος τὸ προτέρημα;
— ’Ενιοτε μ’ ἔρχεται νὰ λυπῶμαι ὅχι ὀλίγην
δι’ αὐτὴν.

Ἐνῷούτως ώμίλουν, ἀρχίζουν· οἱ μουσικοὶ
ἄλλον χόροῦ ὄνθυμόν καὶ τέταρτος νεανί-
σκος ἔρχεται νὰ προσκαλέσῃ τὴν ‘Αρμαντί-
νην. Αὐτὴ τὸ ἀποποιεῖται δι’ οἰκτον αὐτὸς
διμῶς ἐπιμένει. Πῶς, λέγει πρὸς αὐτὴν μὲ
χαυηλὴν φωνὴν ἡ Μαρία, δὲν θέλεις χορεύ-
σει τοιοῦτον χορὸν, διου εἶσαι τόσον ωραία,
καὶ κάμεις τόσαι νὰ λάπωσι χάριτες! —
Εἶναι ἀληθές ὑπέλαβεν ἡ ‘Αρμαντίνη, διμὴ
μεταβάλλοισα χορευτὴν θέλω κάμει ἐν μόνον
θῦμα. Ιεχεται λοιπὸν τοῦ νεανίσκου τὴν
χεῖδα καὶ βάλλεται εἰς τὸν χορό· ἀλλὰ μόλις
ἔκαμε περιεροφάς τενας, καὶ ὁ νεανίσκος ως ἀπ’
αιφνιδίου πληγεὶς συγκινήσεως, τὴν παραι-
τεῖ, ἔξερχεται καὶ πίπτει εἰς τὸν σοφάν, πα-
ραπονούμενος διὰ βίαιον ιῆς καρδίας του
παλιμὸν, δις τὸν ἀφινε ν’ ἀναπνέῃ ἐνῷ
δ’ ἔκαστος τὸν περικυκλόνει καὶ προσπαθεῖ νὰ
τὸν βοηθήσῃ, λέγει πρὸς τὴν ἀδελφήν της ἡ
‘Αρμαντίνη. « Τὸ βλέπεις, κανεὶς δὲν δύ-
ναται ν’ ἀντισειθῇ υἱερήθην δὲ καὶ τὸν χο-
ρόν. Καὶ διως, ἐπρόσθετεν αὐτῇ, θέλει
εἰπεῖ τις τώρα, ὅτι αἱ δυναται εὐωδίαι, τὰς
ὅποιας διαχέω, προξενοῦσι τὴν ἀταξίαν ταύ-
την· διότι μετὰ τὴν συμβολὴν τοῦ ἀνδρός σου
δὲν ἔφερον τὸ παραμικρὸν ἄρωμα. »

Τὰ διάφορα ταῦτα συμβάντα ἔφερον εἰς δι-
λον τὸν χορὸν ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ὁ δὲ Λου-
ιβντής, δισις δὲν ἐβάθυνε εἰς τὰ πράγματα,
έγέλα μ’ ὅλην τὴν καρδίαν καὶ ὁ Μελκούρος,
δισις δὲν ἐπανε παρατηρῶν τοὺς νέους αὐτὸὺς
φίλους του, ἐβεβαιώθη διόλου εἰς τὰς ὑπο-
ψίας του.

‘Αφ’οῦ δὲ πολλαὶ παρῆλθον ἡμέραι, ἡ χα-
ρίεσσα τοῦ Μελκούρου γυνὴ ἀπὸ τὰς σιν-

ναεροφάς καὶ τὰ συμπόσια, τὰ δποῖα ὁ γάμος τῆς ἐπροξένησεν, ἀηδιάπασα, ἐπφύτευε μίαν ημέραν τὸ πρῶτον εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ὑπάγωσι μὲ τὴν ἀδελφήν της, νὰ προσφιεῖσθαινε εἰς τὸν βράχον τοῦ Καγκάλου. Ἐκεῖ, εἶπεν, εἶναι αὐτῇ ἡ συνέλευσις τῶν ἔρεσμιωτέρων τραγῳδιῶν· ὁ τόπος δια τῷ τῷ φύγονται τὰ καλλῆρεα δισχεα, τὰ δποῖα ὑπερφαγαπῶ. Ὡς πόσον χαίρω διὰ τὴν τοιαύτην ημῶν τῶν τεσσάρων περιδιάβασιν! Ὁ Δουμόντης καὶ ὁ Μελκοῦρος ἐδεχθησαν παρενθύνε τῆς Μαρίας τὴν πρότασιν, καὶ τὴν ὠδήγησαν μὲ τὴν Ἀρμαντίνην εἰς τὸν περιφημον βράχον, δπον ἐκάθησαν εἰς μερικώτερον θάλαμον. Τὸ προάριζον ὑπῆρξε λαμπρὸν καὶ πολλὰ εὐφρόσυνον. Ἡ ἴδια Ἀρμαντίνη ἦτις δὲν ἐφοβεῖτο τότε νὰ κάμῃ νέα θαύματα, ὑπῆρξε πολλὰ εὐθυμος· ἀλλ’ ἐνῶ ἐτελέστε τὸ εὐάρεστον ἐπιτυπούμενον προάριζον, ἥκουσαν εἰς τὸν ἄλλον θάλαμον, ἀπὸ τὸν δποῖον μὲ πολλὰ λεπτὸν ἐχωρίζετο περίφραγμα, τοὺς γέλωτας καὶ τὰς φωνὰς νεανίσκων τιων εἰς τὸν γάμον τῆς Μαρίας παρευρεθέντων. « Ήμην βέβαιος, ἐλεγεν ὁ Τερκοῦρος, δτι θελω κεφδίσει τὸ σίχημα, τὸ δποῖον κατεβάλομεν διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν νὰ χορεύσῃ. — Ηώραία ἐκείνη Ἀρμαντίνη! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρλος, πόσον εὐφραίνεται μὲ βλάβην της. — Φαντάζεται, εἶπεν ὁ Δορσάνος καγχάζων, δτι δὲν δύναται μὲ μόνον βλέμμα νὰ μᾶς τιμήσῃ, χωρὶς νὰ μᾶς φλογίζῃ ἀπ’ ἔρωτα. — Μόλις τὴν προσεγγίζει τις, εἶπεν ἄλλος, καὶ νομίζει παρειθύνε διι πόλαγει νὰ τὴν ζητήσῃ πρὸς γάμον. — Ἐλπίζω, δτι ἐπαιτία εξαίρετα τοὺς παλμοὺς ἐφωναξεν ὁ χορευτής, μὲ ποίαν θελκτικὴν χαρὰν ἐπεπα εἰς τὸν σοφᾶν! — Κάγω, ὑπέλαβεν ὁ Δορσάνος, τις δλον τὸν χορὸν, νὰ μὴ τολμήσω νὰ τῆς ἐγγίξω τὸν δάκτυλον, δταν μάλισσα ἡμην ἐτοιμος νὰ καγχάσω! Καὶ ἔγω! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρλος, καὶ ἔγω νὰ κινδυνεύσω τὴν ὑπόληψιν μεγάλου χορευτοῦ, νὰ πλανῶμαι, νὰ χάσω τὸν όυθμόν!... Ἐγὼ τὸν όυθμόν!... Καὶ τοῦτο διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ πιεσέσθη, δτι αἱ χάριτες τῆς μὲν ερεθανοβόλησαν. — Ἐπαρασήσατε εξαίρετα τὸ μέρος σας, εἶπεν ἄλλη φωνή, καὶ πληρόνομεν εὐθύνως τὸ σίχημα. — Εινῶ ἡ ὥραία, ἐπρόσθεσεν ὁ Δορσάνος, μᾶς νομίζει σειάζοντας. πνιγομένους, ἐκπνέοντας διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, τοῦ Ἀΐου ὁ οἶνος καὶ τοῦ Καγκάλου τὰ δστρεα μᾶς ἐκδικοῦσιν ἀπὸ τὴν πικρότητά της. — Εἰς τὴν ὑγείαν τῆς οἰηματικῆς! φωνάζουσιν δλοι ἐνταυτῷ, εἴθε νὰ μᾶς προξενήσῃ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνωθῶμεν τόσον εὐθύνως ἔδω! »

(Ἀκολουθεῖ).

TINA PERI KINAS.

(Συνέχεια Αριθ: 26.)

Αἱ εἰς τὴν Κίναν διωλογούμεναι θρησκεῖαι εἶναι πολλαὶ· καὶ πρώτη μὲν καὶ γενικωτέρα εἶναι ὁ Βουδισμὸς ἢ ἡ θρησκεία τοῦ Φόη. Θρησκεία δὲ καθ’ αὐτὸν τοῦ κράτους ὅμολογονένη ἀπὸ δλοις τοὺς μεγάλους ἢ σοφοὺς, τὴν δποῖαν φυλάττουν οἱ ἄρχοντες, καὶ τῆς δποίας πατριαρχικὴ κεφαλὴ εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ, εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Κομφυκίου ἢ τὸ δόγμα τῶν σοφῶν. Ὁ Μωαμεθανισμὸς εἶναι καὶ αὐτὸς ἐξηπλωμένος εἰς πολλὰς ἀπαρχίας τῆς Κίνας. Φυλαὶ τινὲς τῶν Κινέζων εἶναι βυθισμέναι εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Ἡ Αυτικὴ Ἐκκλησία ἀφιθμεῖ χιλιάδας τινάς πισούς της μεταξὺ τῶν Κινέζων. Πρὸ δὲ τούτων ἐδοκιμασαν καὶ Προτεσάνται τινές νὰ ἐξαπλώσουν εἰς τὴν Κίναν τὴν Σωτήριον αὐτῶν διδασκαλίαν διὰ τῆς μεταφράσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Εἰς τὸ Πεκίγγ εἶναι καὶ μικρὰ κοινότης τῆς ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν Ιούδαιον ἀνήκουν χιλιάδες τινές κατοίκων οἵτινες πολλοὺς χρόνους πρὸ Χριστοῦ ἐκαμογ ἀποικίαν ἀπὸ τὴν Περσίαν.

Ἡ μορφὴ τῆς Αιοικήσεως εἶναι δεσποτεῖα ἀπόλυτος κατὰ τὸ φανερὸν, οὐσιωδῶς δύως, κατὰ τὰς ἀκριβεστέρας παρατηρήσεις, εἶναι πολιτευμα περιορισμένον ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ἐθνικῆς ἀνειπροσωπίας. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔχει τὴν ὑπερτάτην ἔχουσιν, καὶ ὀνομάζεται νίδος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὑψηλὸς Αὐτοκράτωρ ἡ διαδοχὴ εἶναι κληρονομικὴ, καὶ ἐκ πολλῶν χρόνων μεταβαίνει εἰς τὴν ἀρσενικὴν γραμμὴν ἀλλ’ ἡ πρωτοτοκία δὲν φυλάττεται πάντοτε.

Ἡ στρατιωτικὴ τῶν Κινέζων δύναμις κατὰ ξηρὰν ὑπερβαίνει τὸ μαλλιόνιον, ἀλλ’ ἡ θαλάσσιος δὲν πρέπει νὰ ἔμαι τόσον ἵκανη, ἐπειδὴ ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν δύναται νὰ προστατεύῃ τοὺς πολυαριθμούς ὑπηκόους τοῦ ἀπὸ τὰς ἐπιδυομάς τῶν λησῶν, οἱ δποῖοι μὲ τὰ πλοῖα των λεγλατοῦν τὰς πλησίουν τοῦ Κατών νήσως ἢ τὴν Φαρμόδοσαν.

Τὸ ἑτήσιον εἰσόδημα τῆς Κινέζικης αὐτοκρατορίας συμποσοῦται κατὰ τὸν Βάλβην εἰς 980,000.000, φράγκων.

Οἱ Κινέζοι ἡσαν ἀνέκαθεν ἔκδοτοι εἰς τὴν Γεωργίαν, διὰ τοῦτο αἱ τέχναι αἱ ἀπαιτούμεναι εἰς αὐτὴν εὑρέθησαν πρώμα ἀπ’ αὐτοὺς, ἀλλὰ μένουσιν εἰσέτι ἀτελεῖς. Ἡ Κίνε-